

Lárai Eszter

Őszi rózsa

Egy rózsa még kitart az elhanyagolt kertben
 Kissé furcsán viselkedik:
 állandóan az égbe tekint
 nem hajlandó az őt környékező bágyadt
 falevelekről tudomást venni
 Talán nárcisztikus tudatot fejlesztett
 Talán fél a reá is leselkedő elmúlástól
 Talán büszke hogy ő az utolsó rózsa ezen a környéken
 Talán hiányolja társait unja az egyedüllétet
 és a mindezekkel együtt járó félelmet
 De türtőzteti magát és továbbra is az égbe tekint
 Hajnalban harmathangyákat sír
 Majd kóbor szél kerekedik
 és a rózsa szirmai
 a szél hátára feszülve
 az égbe emelkednek
 Ki akar ezen a környéken megtapodott
 rózsaszirmokon csúszkálni?

Időlopás

Ragadós kezemet
 picinyke testén nyugtatom
 s mint lopott tárgyat
 zsebemben bújtatom
 lélegzet visszafojtva
 hallgatom szívem ritmusát

A lopott időt
 magamhoz idomítva
 lezárva, átalakítva
 a világból végképp kikaparintva
 tessenek, itt van, átadom
 megcímzem, és versként nyilvántartom
 a végtelen idő e piciny csücskének
 lefűlelt ujjlenyomatát

Múltunk

Óh, anyám!
 Ne fordítsd vissza
 ne fordítsd vissza a fejedet
 mert szemed éhes fénye
 felborzolhatja a múlt szövetét
 nagyon kényes szövet mögöttünk
 épphogy csak összeállt
 kiírhatatlan erdő
 minden léptünkkel tovább nő
 hozzánk szegődött
 mint menyasszonyhoz az uszály
 hát nem illik visszanézni
 ha motoszkálást hallasz
 úgy érzed valaki követ
 ebben az erdőben
 mindig lesz egy fa
 ami mögé elbújhat az ismeretlen.

Szoliva János

Magad mélye

A magad medre,
 magad mélye
 minden folyó,
 minden árok -,

míg eléred a partokat.

Kapaszkodsz

Vásott utakon
 hegyekre kapaszkodsz.
 Mintha lenne ég,
 házat rajzolsz levegőbe.